

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Filipem Liškou v právní věci

žalobce: A. Ž., nar. xxx
bytem xxx, xxx

proti

žalované: ČR Vězeňská služba ČR
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4

o zaplacení 10 000 000 Kč

t a k t o:

- I. Žalovaná je povinna do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaslat žalobci písemnou omluvu na hlavičkovém papíře se státním znakem ve znění: „Vězeňská služba České republiky se tímto omlouvá žalobci za bezdůvodnou újmu, kterou utrpěl

prostřednictvím neoprávněného zásahu do jeho všeobecného osobnostního práva, a to práva na lidskou důstojnost a práva na ochranu zdraví v době, kdy pobýval ve Věznici xxx v období od 5. 12. 2005 do 24. 5. 2007 s tím, že Vězeňská služba České republiky nezabezpečila řádnou ochranu zdraví žalobce před vlivem karcinogenních zplodin z tabákových výrobků prostřednictvím pasivního kouření.“
Podpis nejvyššího představitele žalované.

- II. Zamítá se žaloba v rozsahu, v němž požadovaný obsah písemné omluvy přesahuje obsah omluvy uvedený ve výroku I. rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 15 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaná zaplatila žalobci částku 9 985 000 Kč.
- V. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 7 900 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 16. listopadu 2006, původně u Krajského soudu v Hradci králové, domáhal vydání rozhodnutí, dle kterého bude žalovaná povinna žalobci zaplatit částku 10 000 000 Kč a dále doručit žalobci písemnou omluvu ve znění: „Vězeňská služba České republiky se tímto omlouvá žalobci za bezdůvodnou újmu, kterou utrpěl prostřednictvím neoprávněného zásahu do jeho všeobecného osobnostního práva, a to práva na lidskou důstojnost, do práva na ochranu před ponižujícím zacházením a diskriminací a práva na ochranu zdraví a života, způsobenou výkonem státní moci způsobem, který nebyl předepsán platnými zákony v době, kdy pobýval ve Věznici xxx v období od nabytí účinnosti zákona č. 379/2005 Sb., tedy v období od 5. prosince 2005 do 24. května 2007. Vězeňská služba lituje, že nezabezpečila řádnou ochranu zdraví žalobce před vlivem karcinogenních zplodin z tabákových výrobků prostřednictvím pasivního kouření. Ověřený podpis nejvyššího představitele žalované.“ Svou žalobu odůvodnil tím, že došlo k neoprávněnému zásahu žalobce – nekuřáka, do jeho práva na ochranu zdraví. V době podání žaloby byl žalobce umístěn ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici xxx, kde docházelo k naprostému ignorování zákona č. 379/2005 Sb., v tom smyslu, že zde byl žalobce vystavován přímého ohrožení zdraví nuceným pobytem mezi kuřáky. K tomuto vystavování mělo docházet konkrétně v prostorách čekáren k lékaři, k jednání před OPaS (pozn. soudu - oddělení prevence a stížností), k eskortě a zejména tzv. kulturní místnosti. V této věznici sice existují cely pro nekuřáky, ale jsou ventilačními komíny spojeny s toaletami a kuřáckými celami, tudíž jejich oddělení od kuřáků je pouze simulované. Ve společných prostorách nejsou vyhrazené prostory pro kuřáky. Obecně sice ve společných prostorách platí zákaz kouření, nicméně tento zákaz bývá ostatními vězni často porušován, tudíž je žalobce vystavován smrtícím účinkům cigaretového rakovinotvorného kouře, a to bez možnosti obrany. Ze zákona č. 379/2005 Sb. přitom jasně vyplývá, že kuřákům by mělo být

vyhrazeno místo pro kouření. Dne 26. července 2006 vyzval žalobce odpovědnou osobu žalované k dodržování zákona, žádné odpovědi se však nedostal. Žalobce dále zdůraznil, že v průběhu svého výkonu trestu byl rovněž také umístěn ve Věznici xxx a Věznici xxx, kde však předmětný problém již téměř neexistoval a tyto věznice dokázaly efektivně ochránit nekuřáky od pasivního kouření. Žalobce se dále vyjádřil k výši žalovaného přiměřeného zadostiučnění. Žalobce tak uvedl, že požaduje pouhých 10 000 000 Kč jako směšnou náplast za poškozené a podlomené zdraví v disfunkčním zařízení hrdě se nazývajícím „věznice,“ které se v důsledku podobá spíše koncentračnímu táboru s denní aplikací Cyklonu B, nežli zařízení v demokratickém a zákony respektujícím státu. Žalobce k tomuto v rámci své závěrečné řeči dále uvedl, že vězeňská služba za posledních deset let utratila ze státního rozpočtu v rozmezí 80-100 miliard korun. Žalobce dále odkázal na to, že součástí unijního práva, kromě kompenzace podle práva Unie, je sankční a preventivní účinek kompenzace, občan má právo sankciovat stát, který porušuje vlastní zákony, které přijali čeští vrcholní politici a předvádějí úplně nehorázné tanečky. Žalobce uznává, že byl ve vězení, za to, že porušil zákon. Ale způsob tohoto výkonu trestu nemůže být takový, aby mu stát každým dnem ukazoval, že sám zákony ve vězení prostě dodržovat nebude. Součástí zásahu do osobnostní sféry je tedy i to, že namísto toho, aby prošel nějakou sociální integrací, aby se začal chovat podle zákona, tak po celou dobu v období ve xxx mu bylo ukazováno, jak je strašně výhodné zákony nedodržovat a porušovat je.

2. Žalovaná se ve věci vyjádřila v tom smyslu, že návrh neuznává a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Prohlásila za nesporné, že žalobce vykonával trest ve Věznici xxx v období 15. prosince 2005 až 24. května 2007. Dále však uvádí, že ze strany žalované k porušení žádných právních povinností nedošlo. Sociální podmínky odsouzených ve výkonu trestu odnětí svobody jsou obecně upraveny v § 16 zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon otázku odděleného ubytování kuřáků a nekuřáků neřeší. Podle § 28 odst. 2 písm. b) citovaného zákona o č. 169/1999 Sb. ve znění účinném od 1. ledna 2014 je odsouzený povinen dodržovat zákaz kouření v místech, kde je to vzhledem k možnému ohrožení zdraví nekuřáků nebo z protipožárních důvodů ředitelem věznice zakázáno. Podrobnosti výkonu trestu odnětí svobody při přijímání, umístování, zařazování, přeřazování a zajišťování práv odsouzených a jejich sociálního postavení jsou v souladu s ustanovením § 81 zák. č. 169/1999 Sb. stanovené vyhláškou č. 345/1999 Sb., kterou se vydává Řád výkonu trestu odnětí svobody. Otázka kouření v době žalobcova umístění do výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici xxx byla řešena především v § 23 odst. 6 vyhlášky č. 345/1999 Sb. ve znění účinném od 1. července 2004, dle něhož se odsouzený nekuřák na vlastní žádost umístí vždy odděleně od odsouzených kuřáků. Problematika je dále řešena v § 93 odst. 2 písm. vyhlášky č. 345/1999 Sb., který se vztahuje na výkon trestu trvale pracovní nezařaditelných odsouzených, kde je stanovena mimo jiné povinnost, že odsouzení nekuřáci musí být na vlastní žádost vždy ubytováni odděleně od odsouzených kuřáků. Ve Věznici xxx, k zabezpečení plnění zákona č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami, způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, vydal ředitel Věznice xxx nařízení č. 1/2006, kterým stanovil opatření k předcházení a mírnění škod způsobených kouřením, alkoholem a jinými návykovými látkami ve Věznici xxx, které nabylo účinnosti dne 3. ledna 2006. Plnění stanovených opatření, vyplývajících z právních předpisů a nařízení ředitele věznice, se vztahuje na všechny osoby zdržující se v objektu věznice. Kontrolu provádí vedoucí zaměstnanci a vedoucí příslušníci na všech stupních řízení v rozsahu svého působení. Za dodržování zákazu kouření na pracovištích odsouzených vnitřních provozů věznice odpovídají příslušní vedoucí, kteří podle potřeby vyhradí svým pokynem bezpečné prostory pro kouření odsouzených ve smyslu § 3 nařízení ředitele věznice č. 1/2006 Sb.

Kontrolu dodržování opatření provádí na ubytovnách a pracovištích odsouzených vedoucí příslušníci, vedoucí zaměstnanci a všichni zaměstnanci zařazení k výkonu služby na daném úseku. Z osobní karty žalobce je patrné, že byl ve výkonu trestu odnětí svobody veden jako nekuřák, což je zaznamenáno na přední straně žalobcovy osobní karty. Ze záznamu o průběhu pohovorů v období žalobcova umístění ve Věznici xxx od 15. prosince 2005 do 24. května 2007 je patrné, že byl ubytován mezi nekuřáky. Podle názoru žalované mohlo být neoprávněným zásahem do osobnostních práv žalobce jen konání odporující příslušnému ustanovení zákona č. 169/1999 Sb. Žalovaná se domnívá, že nelze dovést její odpovědnost za žalobcem tvrzenou újmu na zdraví, neboť ze strany žalované nedošlo k porušení právních předpisů po dobu žalobcova umístění k výkonu trestu odnětí svobody do Věznice xxx od 15. prosince 2005 do 24. května 2007, nevyplývala ze zákona č. 169/1999 Sb. povinnost věznice odděleně umísťovat odsouzené kuřáky od odsouzených nekuřáků.

3. Usnesením ze dne 20. prosince 2006 č.j. 16 C 92/2006-21 vyslovil Krajský soud v Hradci Králové svou místní nepříslušnost a postoupil věc soudu zdejšímu. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 3. dubna 2007 č.j. 1 Co 96/2007-32. Ve věci byl zdejší soudem vydán rozsudek dne 8. dubna 2016 č.j. 34 C 112/2017-335, kterým bylo žalobci částečně vyhověno v částce 200 000 Kč. Ve zbytku částky a co do omluvy byla žaloba zamítnuta. Tento rozsudek však byl v celém rozsahu zrušen a vrácen usnesením Vrchního soudu ze dne 6. října 2017 č.j. 1 Co 68/2016-382, neboť došel k závěru, že se zdejší soud důsledně nezabýval posouzením tvrzeného neoprávněného zásahu do osobnostních práv žalobce, jeho povahy, rozsahu a trvání, dále že neobjasnil, proč nepovažuje omluvu za vhodný způsob zadostiučinění
4. Z předložené předžalobní výzvy ze dne 26. července 2006 a následné urgencye ze dne 28. srpna 2006 adresované tehdejšímu řediteli Věznice xxx, JUDr. K. K., bylo prokázáno, že žalobce poslal žalované řádnou předžalobní výzvu dle ustanovení §142a odst. 1 o.s.ř., ve které vyzval žalovanou k žalovanému plnění ve lhůtě nejméně 7 dnů před podáním žaloby.
5. Po provedení všech důkazů samostatně i ve vzájemné souvislosti soud za prokázaný tento skutkový děj:
6. Žalobce byl vazebně stíhán od 6. března 2001. Do výkonu trestu nastoupil 21. srpna 2002 a tím, že konec výkonu trestu byl stanoven na 6. března 2017. Po celou dobu výkonu trestu byl veden jako nekuřák. V období od 15. prosince 2005 do 24. května 2007 byl zařazen ve Věznici xxx, kde byl na vlastní žádost umístěn na nekuřácké cely. Na těchto nekuřáckých celách byl mimo jiné umístěn spolu s vězni L. O. a I. Z. – taktéž nekuřáky (prokázáno z provedených důkazů: Osobní karta žalobce, Stanovisko Vlády ČR ze dne 30. dubna 2014, Výslech svědka L. O., spoluvězně žalobce ze dne 6. listopadu 2015, Výslech svědka I. Z., spoluvězně žalobce ze dne 8. dubna 2016 Účastnický výslech žalobce ze dne 1. února 2021). Ve Věznici xxx bylo v předmětné době zakázáno kouřit v místech, kde mohou být účinkům kouření vystaveni nekuřáci (zejména administrativní místnosti, objekty provádění návštěv, chodby, kulturní místnosti a nekuřácké cely, zdravotnické středisko, čekárny, kanceláře a služební vozidla) (prokázáno z provedeného důkazu: Nařízení ředitele Věznice xxx z 3. ledna 2006). Tento zákaz byl průběžně kontrolován a vězňům, kteří toto porušili, hrozil kázeňský postih. Vězni – nekuřáci byli nabádáni na porušení tohoto zákazu upozornit s odkazem na konkrétní osobu, která toto porušila (prokázáno z provedených důkazů: Dopis adresovaný L. O. z Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR ze dne 16. května 2006, Dopis adresovaný J. K.

z Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR ze dne 19. května 2006, Přípis Vězeňské služby odsouzenému J. Š. ze dne 20. prosince 2007, Stanovisko Vlády ČR ze dne 30. dubna 2014, Výslech svědka L. O., spoluvězně žalobce ze dne 6. listopadu 2015). Případná stížnost vězně – nekuřáka směřovaná proti konkrétnímu vězni porušujícímu zákaz kouření by fakticky vedla ke konfliktu s touto osobou a ohrožení práv stěžovatele (prokázáno z provedených důkazů: Výslech svědka L. O., spoluvězně žalobce ze dne 6. listopadu 2015, Účastnický výslech žalobce ze dne 1. února 2021). Vězni – nekuřáci však byli v rámci svého výkonu trestu ve Věznici xxx vystavováni cigaretovému kouři, neboť se navzdory zakazu kouřilo ve všech společných prostorách (např. v kulturních místnostech, v čekárnách a u vychovatele v kanceláři). Cigaretový kouř dále pronikal i do nekuřáckých cel formou ventilace na toaletách, z oken a dokonce skrz tenké zdi oddělující jednotlivé cely (prokázáno z provedených důkazů: Výslech svědka L. O., spoluvězně žalobce ze dne 6. listopadu 2015, Výslech svědka I. Z., spoluvězně žalobce ze dne 8. dubna 2016, Účastnický výslech žalobce ze dne 1. února 2021). Žalovaná si byla vědoma toho, že stavebnětechnické řešení ubytovacích prostorů vazebních věznic a věznic a jejich nedostatečná kapacita neumožnila v předmětné době zabezpečit důslednou realizaci příslušných opatření vyplývajících ze zákona č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami – tedy zabezpečit, aby nekuřáci nepřišli do styku s cigaretovým kouřem, například skrze větrací šachty spojující toalety jednotlivých cel (prokázáno z provedených důkazů: Přípis Vězeňské služby odsouzenému J. Š. ze dne 20. prosince 2007, Stanovisko Vlády ČR ze dne 30. dubna 2014). Dodnes se mu z pachu cigaretového kouře dělá fyzicky špatně. Kvůli cigaretovému kouři si chodil žalovat k lékaři, nicméně žádné zdravotně prokazatelné problémy v souvislosti s kouřením ostatních neměl (prokázáno z provedených důkazů: Výslech svědka I. Z., spoluvězně žalobce ze dne 8. dubna 2016, Účastnický výslech žalobce ze dne 1. února 2021).

7. Soud konstatuje, že následující provedené důkazy shledal soud irelevantními, neboť z nich nebylo možné zjistit žádné skutečnosti zásadní pro posouzení věci: Dopis adresovaný J. K. z Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR ze dne 5. května 2006 (tento dopis se týká žádosti odsouzeného J. K. o povolení užívání vlastní televize v cele), Kniha „Jak přežít kriminál,“ a Dopis adresovaný L. O. z Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR ze dne 13. listopadu 2007 (tento dopis se týká situace ve Věznici xxx).
8. A po právní stránce zhodnotil soud věc následovně:
9. Dle § 11 Občanského zákoníku ve znění platném k podání žaloby, má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí svého jména a projevu osobní povahy.
10. Dle § 13 Občanského zákoníku, ve znění platném k podání žaloby, má fyzická osoba právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučnění. Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučnění podle odst. 1, zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Výše náhrady podle odst. 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za něž k porušení práva došlo.
11. Dle § 2 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění platném k podání žaloby, trest může být vykonáván jen takovým způsobem, který respektuje

důstojnost osobnosti odsouzeného a omezuje škodlivé účinky zbavení svobody; tím však nesmí být ohrožena potřeba ochrany společnosti.

12. Dle § 2 odst. 2 zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění platném k podání žaloby, s odsouzenými ve výkonu trestu se musí jednat tak, aby bylo zachováno jejich zdraví, a pokud to doba výkonu trestu umožní, podporovaly se takové postoje a dovednosti, které odsouzeným pomohou k návratu do společnosti a umožní vést po propuštění soběstačný život v souladu se zákonem.
13. Dle § 28 odst. 2 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění účinném od 1. ledna 2014, odsouzený je povinen dodržovat zákaz kouření v místech, kde je to vzhledem k možnému ohrožení zdraví nekuřáků nebo z protipožárních důvodů ředitelem věznice zakázáno.
14. Dle § 81 písm. a) a b) zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění platném k podání žaloby, Ministerstvo spravedlnosti stanoví vyhláškou řád výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém stanoví podrobnosti při přijímání, umístování, zařazování, přeřazování a propouštění odsouzených, zajišťování práv odsouzených a jejich sociálního postavení podle tohoto zákona.
15. Dle § 23 odst. 6 vyhlášky č. 345/1999 Sb. kterou se vydává Řád výkonu trestu odnětí svobody, (ve znění účinném od 1. července 2004), se odsouzený nekuřák na vlastní žádost umístí vždy odděleně od odsouzených kuřáků.
16. Předně soud konstatuje, že z § 2 odst. 1 a 2, § 27 odst. 2 písm. b) a § 81 písm. a) a b) zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody, ve spojení s § 23 odst. 6 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává Řád výkonu trestu odnětí svobody (vše ve znění platném k podání žaloby) je zřejmé, že odsouzení nekuřáci mají (v rámci šetření jejich zdraví, respektování důstojnosti jejich osobností a omezování škodlivých účinků zbavení svobody) právo být při vykonávání trestu odnětí svobody umístěni odděleně od nekuřáků. To však teprve tehdy, pokud o takové oddělené umístění požádají, čímž zároveň vyjeví příslušným vězeňským orgánům, že jsou nekuřáci, a že je umístění mezi kuřáky obtěžuje. K tomu soud dodává, že již při svém nástupu do výkonu trestu byl žalobce za nekuřáka označen na obálce své osobní karty. Je tedy zřejmé, že žalobce o takové oddělené umístění de facto žádal již při nástupu do výkonu trestu.
17. V řízení tedy bylo prokázáno, že žalobce žádal o oddělené umístění od vězňů kuřáků ve Věznici xxx. Dále bylo prokázáno, že spoluvězni žalobce nedodržovali režim věznice, dle něhož bylo dovoleno kouřit jen ve vyhrazených prostorách, a kouřili v celách sousedících s celou žalobce, v kulturních místnostech, čekárnách u lékaře atd., stejně tak kouřil personál věznice. Žalobce tak byl dlouhodobě vystaven pasivnímu kouření, které je zdraví škodlivé (resp. zdraví ohrožující), jak je všeobecně známo a jak je ostatně výrobci cigaret či jiných tabákových produktů výslovně uváděno na obalech výrobků (což je rovněž notorieta). Soud zdůrazňuje, že kouření je nešvarem ve společnosti, kdy je obecný zájem toto vymýt a na kuřáky je nutno pohlížet jako na osoby nemocné trpící závislostí. Nemůže být k tíži nekuřáků, že drtivá většina osob ve věznici kouří. Soud přihlédl dále i k tomu, že pokud je osoba ve výkonu trestu odnětí svobody, nemůže se volně pohybovat, nemůže jít např. na procházku nebo do jiných místností, aby se kuřáků zbavila. Stejně tak není možné na procházku či jinam vyslat kuřáky. Nekuřákům tedy nezbývá jim nic jiného,

než skutečně kouř pasivně dýchat, a to po celou dobu výkonu trestu.

18. Žalovaná ve svých dopisech opakovaně poukazovala na to, že důsledného oddělení kuřáků a nekuřáků není schopna jednak ze stavebnětechnických důvodů a jednak z toho důvodu, že není schopna důsledně zabránit porušování vnitřních předpisů věznice týkajících se kouření ve společných prostorách.
19. Žalovaná tím, že v rozporu s § 23 odst. 6 vyhlášky č. 345/1999 Sb. neumístila žalobce odděleně od vězňů kuřáků tak, aby nebyl vystaven vlivu pasivního kouření, neomezila zákonem předvídaným způsobem škodlivé účinky zbavení svobody a vystavila tak žalobce ohrožení jeho zdraví. Tím žalovaná neoprávněně zasáhla do žalobcových osobnostních práv, jejichž ochrana je garantována mimo jiné § 11 a násl. Občanského zákoníku ve znění platném k podání žaloby, konkrétně a zejména do žalobcova práva na zdraví. Zde soud zdůrazňuje, že bylo v řízení prokázáno pouze ohrožení žalobcova práva na zdraví. Bylo dále toliko prokázáno, že se žalobci z cigaretového kouře dělá fyzicky špatně a že kvůli pasivnímu kouření byl u lékaře. Během řízení tedy nevyšlo jinak najevo, že by nedovolené jednání žalovaného vyústilo přímo ke vzniku konkrétního onemocnění způsobeného dlouhodobým pasivním kouřením. Žalobce naopak při svém účastnickém výslechu doslova uvedl, že žádné zdravotně prokazatelné problémy v souvislosti s kouřením ostatních neměl.
20. Žalovaná si byla vědoma, že k porušování pravidel ve společných prostorách věznice dochází a že vězni nekuřáci jsou vystavováni pasivnímu kouření. Žalobce a ostatní spoluvězni totiž na tuto skutečnost opakovaně poukazovali a navíc i sama žalovaná toto jednání průběžně zjišťovala. Argument žalované, že zákonem předvídanému oddělení kuřáku od nekuřáků nebylo možné učinit zadost ze stavebnětechnických důvodů, neobstojí. Bylo naopak zákonnou povinností žalované, aby učinila vhodná opatření, ať už normativního či stavebního rázu, aby kuřáci nebyli vystaveni pasivnímu kouření. Žalovaná však, jak bylo v tomto řízení prokázáno, vydala s ohledem na § 23 odst. 6 vyhlášky č. 345/1999 Sb. toliko nařízení ředitele Věznice xxx ze dne 3. ledna 2006, dle kterého kouření ve společných prostorách zakázala. Plnění tohoto opatření však následně nebylo důsledně vyžadováno ani kontrolováno. Naopak je zřejmé, že vydání tohoto opatření bylo pouze formalistickým aktem bez úmyslu se jím skutečně řídit.
21. Nadto soud zdůrazňuje, že i v případě, že by toto opatření bylo ve Věznici xxx důsledně dodržováno, pořád by nebyly uspokojivě splněny podmínky dle § 23 odst. 6 vyhlášky č. 345/1999 Sb., neboť nekuřácké cely byly nadále propojeny s kuřáckými celami takovým způsobem, že obyvatelé nekuřáckých cel byli i nadále vystaveni pasivnímu kouření, neboť k nim proudil cigaretový kouř přes ventilaci, okna a tenké zdi. Pokud pak žalovaná tvrdí, že tato důsledná ochrana nekuřáků před cigaretovým kouřem nebyla ze stavebnětechnických důvodů objektivně možná, pak ale bylo povinností žalované vyvíjet aktivitu, aby tento rozpor mezi zákonnou normou a objektivní realitou aktivně řešila (zde se nabízí například intenzivní komunikace s nadřízenými orgány, podněty ústředním orgánům, opakované žádosti o zvláštní dotace potřebné k výstavbě, či komplexní a důsledné zakázání kouření v celé věznici, dokud nebude sjednána náprava). Žádná taková aktivita však stran žalované nebyla prokázána.
22. Soud dále zdůrazňuje, že nelze klást k tíži žalobci, že odmítl označit konkrétní pachatele kázeňských přestupků, neboť by se tím vystavoval nebezpečí msty ze strany spoluvězňů a tím i možné další újmě na svém zdraví způsobené napadením apod.

23. Soud tedy došel s ohledem na výše uvedené k závěru, že žalobce má v souladu s § 13 odst. 1 Občanského zákoníku, ve znění platném k podání žaloby, právo na přiměřené zadostiučinění. Za přiměřený v projednávané věci soud považuje požadavek na omluvu žalovaného v rozsahu (co do obsahu a formy), jak je uveden ve výroku I. rozsudku.
24. Dále soud posoudil konkrétní okolnosti případu, zejména délku trvání neoprávněného zásahu do žalobcových osobnostních práv (1,5 roku), pocit frustrace, který sebou tak dlouhá doba trvání zásahu přináší a ohrožení žalobcova zdraví a došel k závěru, že intenzita zásahu do osobnostních práv žalobce dosahuje té míry, že žalobci vzniklo ve smyslu § 13 odst. 2 Občanského zákoníku, ve znění platném k podání žaloby, právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.
25. Výši peněžitého zadostiučinění dle § 13 odst. 3 Občanského zákoníku, ve znění platném k podání žaloby, pak soud stanovil v částce 15 000 Kč. Při stanovení výše zadostiučinění v penězích vzal soud v úvahu veškerá skutková zjištění shora předestřená, zejména pak dlouhodobost porušování práv žalobce ze strany státu, opakované podněty žalobce k nápravě situace, na které nebylo reagováno, míru snahy žalované naplnit požadavek § 23 odst. 6 vyhlášky č. 345/1999 Sb. všeobecným zákazem kouření mimo vyhrazené prostory (byť realizace tohoto opatření nebyla příliš zdařilá), ale také absenci konkrétní zdravotní újmy (nemoci) způsobené žalobci. Soud dále vzal v úvahu podmínky zásahu do osobnostních práv žalobce, kdy žalobce ve výkonu trestu nemohl sám zamezit předmětné situaci s ohledem na omezení pohybu a kdy se s kouřením se setkal jak u spoluvězňů, tak u dozorců, kteří tam pracovali
26. Ohledně výše přiznaného zadostiučinění soud dále odkazuje na relevantní judikaturu, konkrétně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. září 2011 č.j. 31 C 127/2010-175, kdy došlo ke skutkově téměř shodné situaci (žalobcem byl vězeň – nekuřák ve Věznici xxx, který byl z důvodu nedostatečných opatření věznice vystaven pasivnímu kouření po dobu tří let. Městský soud v Praze mu následně dle stejných důvodů jako v tomto případě přiznal přiměřené zadostiučinění v penězích ve výši 15 000 Kč).
27. Soud nad rámec rozsudku konstatuje, že žalobce určil výši jím žalovaného přiměřeného zadostiučinění jako procento ze 100 miliard Kč, které byly dle žalobce utraceny Vězeňskou službou ČR za posledních deset let. K tomu žalobce uvedl, že v tomto případě má jím žalovaná částka i sankční rozměr, neboť dle něho nebyla žádná část těchto prostředků užitá k oddělení kuřáků a nekuřáků ve Věznici xxx. K tomu soud dodává, že žalobcem tvrzené utracené prostředky Vězeňské služby nebyly v průběhu řízení nijak prokazovány. A i pokud by tato částka prokázána byla, soud zdůrazňuje, že neexistuje žádná spojitost mezi prostředky utracenými Vězeňskou službou ČR za svůj celkový chod v období 2011 - 2021, a majetkovými možnostmi Věznice xxx k zavedení efektivních protikuřáckých opatření v období 2005 – 2007. Stejně tak soud neshledal spojitost těmito prostředky a tvrzenou újmou na osobnostních právech žalobce. Soud tedy uzavírá, že výši žalovaného nároku shledal zcela nedůvodnou.
28. Ve světle výše uvedeného soud uložil žalované poskytnout žalobci peněžní satisfakci v přiměřené výši 15 000 Kč dle § 13 odst. 2 a 3 Občanského zákoníku, ve znění platném k podání žaloby, a naopak zamítl žalobu (arg. a contrario) v rozsahu požadované částky 9 985 000 Kč.
29. O nákladech řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť žalobce byl sice úspěšný jen v části svého peněžního nároku, nicméně co do základu nároku byl úspěšný zcela,

soud mu tedy přiznal náhradu nákladů řízení zcela. Náklady žalobce pak sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a úkonů žalobce jakožto nezastoupeného účastníka ve smyslu § 151 odst. 3 o.s.ř. Žalobce předložil své náklady řízení ke dni 1. února 2021, kdy vyjmenoval 39 úkonů, za každý z nichž požaduje náhradu nákladů nezastoupeného účastníka ve výši 300 Kč. Soud tyto úkony přezkoumal a došel k závěru, že z nich nelze určit, které úkony má žalobce na mysli, neboť se jeho výčet jednak neshoduje s jeho faktickými úkony, jak je patrné ze spisu, a jednak žalobce užívá k označení úkonů terminologii, která se neshoduje ani s jeho označením jednotlivých úkonů ve spisu, ani se zákonnou terminologií. Soud tedy přezkoumal úkony žalobce v řízení samostatně a došel k závěru, že žalobce vykonal v řízení 13 úkonů nezastoupeného účastníka ve smyslu § 151 odst. 3 o.s.ř. sestávají ze sedmi úkonů dle § 1 odst. 3 písm. a), c), e) a f) vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušálních náhrad. Jmenovitě se jednalo o tyto úkony před soudem prvního stupně: podání ve věci samé ze dne 16. listopadu 2006, 25. července 2007, 31. července 2007, návrh na vydání předběžného opatření ze dne 14. března 2007, odvolání proti rozhodnutí o předběžném opatření ze dne 27. července 2007 účast na jednání soudu dne 6. listopadu 2015 a 8. dubna 2016. Dále se jednalo o podání odvolání ze dne 26. května 2016, doplnění tohoto odvolání v rámci odvolacího řízení ze dne 17. června 2016. Dále podání žaloby pro zmatečnost ze dne 28. prosince 2017 a účast na jednání o žalobě pro zmatečnost ze dne 18. května 2018. Nakonec žalobce učinil během řízení opět před soudem prvního stupně dva další úkony, tedy účast na jednání dne 1. února 2021 a 8. února 2021. Za všechny tyto úkony mu dle § 2 odst. 3 této vyhlášky náleží náhrada dohromady 3 900 Kč. Soud tedy rozhodl přiznat žalobci náhradu nákladů v celkové výši 7 900 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat do patnácti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení odvolání trojmo; odvolání se podává k Městskému soudu v Praze a rozhodoval by o něm Vrchní soud v Praze jako soud odvolací.

V odvolání však **nelze** uvádět nové skutečnosti a důkazy, které nebyly označeny před soudem I. stupně, ledaže jsou splněny podmínky uvedené v ust. § 205a o. s. ř.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat u příslušného soudu návrh na jeho výkon rozhodnutí podle části šesté o. s. ř. nebo návrh na nařízení soudní exekuce podle zák. č. 120/2001 Sb., jímž se vydává exekuční řád.

V Praze dne 8. února 2021

JUDr. Filip Liška, v. r.

samosoudce